(המשך מעמוד 43)

עיסוקיו הוא גם בדרן ומארגן מסיבות, שמה שטוב בשביל הילדים שלו, טוב ב־וודאי גם בשביל ילדים של אחרים. הוא החל מביא כמויות של מכשירי פוגו ש־הצלחתם בשוק הישראלי היתה דלה.

נכחרת פוגו. לאחר שהחלו מיצרים פוגו בארץ, אירגן זאב את אליפות הפוגו. קודם לכן הצליח להכניס כבר לבתי־ספר אחדים בהרצליה את מכשירי הפוגו כ־אמצעי עזר לפיתוח שרירי הגו והגפיים וכמכשירים לפיתוח תחושת שיווי המש־קל. אחר־כך הוקמה בהרצליה נבחרת פוגו — הראשונה והיחידה בינתיים ב־ארץ. מאמן את אותם נערים ונערות ש־מעדיפים לרכב ולקפוץ על גבי הפוגו במקום ללכת ברגל או לנסוע באוטובוסים דוב („דוב'לה") בונה, מורה להתעמלות ב־בית־ספר בהרצליה.

„התאמנו הרבה. אבל אני חושב שהא־ליפות תשאר במשפחת דורון," אומר דוב'לה.

זאב נותן צ'אנס לכולם. „והזוכה יהיה זה שיקפוץ הכי הרבה זמן בלי להשבר או ליפול," הוא מכריז בפני העשרות ש־התאספו ברחוב, שם נערכה האליפות.

וכך, בהתאם לכל הציפיות זכתה ב־אליפות סיגל דורון, בת 15, ביתו האמ־צית של זאב. את גביע האליפות העניק לה השופט הבינלאומי מנחם אשכנזי, ש־נקלע אף הוא לאירוע הספונטני הזה בעי־צומו של יום לוהט במרכז הרצליה.

דרכי אדם

בית החתול

בשני חדרים עזובים בביתו מטפל אריה הזחמי ב־22 חתולים, שהם מרכז חייו

„הכל התחיל מאהבה קשה," אומר אריה הלחמי, „עכשיו יש לי 22 חתולים וחתו־לות. זאת העבודה שלי. מישרה וחצי — טיפול בחתולים. אני מוזיל את עצמי, לא אוכל כמעט, רק מטפל בחתולים."

זוהי רק התחלה. „אחרי מילחמת יום־הכיפורים היתה לו אהבה נכזבת," מספר אריה (25), שמנמן, מוזקן, נבה צה"ל ומשורר לעת־מצוא. „שמה של הבחורה היה שלומית. ביום שנפרדנו הגעתי ל־ביתי ברחוב דיזנגוף, כשלפתע שמעתי יללות חתול. במיטבח ראיתי חתולה שה־דלת נסגרה על הרגל שלה. היא היתה פצועה. לקחתי אותה, טיפלתי בה, הד־בקתי לה בו במקום את שם אהבתי ש־נשמה אותי באותו יום, שלומית, ומאז היא אצלי.

„הבעייה היא שחתולות נכנסות להריון. שלומית (שולה) הפכה תוך חודשים אח־דים לאם. כיום, אחרי שלוש שנים, יש לה בביתי בנים ובנות, נכדים, ואפילו נינים. כולם מישפחה אחת גדולה."

שולה, סיאון („המכונה פסי־פסי"), וונג והואה („בגלל שהם נראים כמו סינים"), איזבל ומריסקה („המלכה"), דוני השמן, גיא ודינה, סאני, ליבי ומלי, כשקורא אריה בשמם מגיעים כולם במהירות.

שם לפי האופי. „לגורים הקטנים עוד לא נתתי שמות." מסביר אריה. „אני מחכה שהאופי שלהם יתגבש, ואז אדביק להם כינויים בהתאם להתנהגותם ולאופיים."

רוב החתולים בביתו של אריה הם בעלי פרווה לבנה עם כתמים שחורים. לדבריו, זאת ההוכחה שכולם מישפחה אחת גדו־לה. „הם גם מתנהגים כמו מישפחה אחת גדולה. קיים אצלם גם העניין של כבוד הדדי, וכל התכונות האחרות המופיעות בבני אדם שחיים באחד."

שכניו של משפחת הלחמי בבית המ־שותף אינם מרוצים כל־כך. הם מתלו־נגים על הסירחון שבוקע משני החדרים המשמשים למגורי החתולים. אריה מודה כי הוא אינו מצליח להתגבר על כל ה־עבודה הקשורה בגידול ובאחזקת מיספר כה רב של חתולים. „אבל," הוא מוסיף, „אני מקווה שכל המאמץ הזה כדאי, ושאני מחזיק בשיא המדינה באחזקת חתו־לים."

הוריו כבר התרגלו לרעיון אבל השכ־נים מאיימים בהוצאת צווים נגד החתולים ונגד אריה עצמו, אבל הוא טוען: „אני לעולם לא אפקיר את החתולים האלה. הם שלי, הם כל מה שיש לי בחיים, בני־תיים. אגודת צער־בעלי־חיים הורגת או־תם, וגם פקחי העיריה. חוץ מזה, אני קשור אליהם רגשית."

המשפה האדומה מחיפה

„אני מנטרית את הגברים, כבר בפגישה הראשונה. אני חשה את המוטיבציה של הגבר המעוניין בי, ויש כאלה שזה די מרתיע אותם."

נאווה מאיר החיפאית היא דמות מיוו־חדת בהופעתה החיצונית, מדיום ואסטרו־לוגית, בת 37, בעלת שיער אדמוני ועי־ניים גדולות המאופרות ביד נדיבה. היא דמות חיפאית ידועה, הן בשל הופעתה החיצונית המדהימה, הן בזכות מעשיה הנראים לרבים כחריגים.

הרווקה העליזה, ילידת חיפה שסיימה את בית־הספר הריאלי בהצטיינות, מת־גוררת בדירה המצטיינת בייחודה. ה־תיאורה בחדר־השינה שלה תיאטרלית. כשהצבע השולט הוא אדום. חדר־הקבלה והאירוח, קירותיו צבועים אדום־כהה, ה־כתלים והריצפה מכוסים שטיחים מרהי־בים. צמחים מיוחדים בכל פינה, ולא פחות מארבע־מנורות שונות זו מזו מש־תלשלות מהתיקרה.

הריהוט מורכב ממגשי־נחושת עתיקים שעליהם מפוזרים טבעות־חותם עתיקות ומיני צורות־חותם מיסתוריות. נאווה קור־את להן „הצעצועים שלי," במרכז אחד השולחנות, כדור־בדולח מבהיק המשמש אותה בעבודתה.

במרכז הערבוביה מכורבלת נאווה ב־כורסתה, ומזכירה בדמותה חתולה ג'ינ־ג'ית סכסית. כך, לפי דבריה — לאחרים, לעומת זאת, היא מזכירה לפעמים דמות של מכשפה אדומת־שיער.

הקופסה מדיר־יאסין

נאווה מספרת שאת תחושותיה כ־מדיום ובראייה על־חושית גילתה כבר בגיל צעיר, אך מעולם לא העזה לתת פירסום לתחושותיה אלו. אולם, מאחר שב־משך הזמן גברו בה תחושות לגבי דברים העומדים לקרות ואלה אומנם קרו, קיבלה אומץ, החלה מתעניינת ברצינות בנושא הפארא־פסיכולוגיה ובנושאים הקשורים ל־מיסטיקה.

כישוריה כמדיום נבחנים עתה על־ידי האגודה הישראלית לפארא־פסיכולוגיה, ב־ראשותו של דוקטור חיים ברנט.

בשנתיים האחרונות עברה נאווה סידרת מיבחנים שנערכו בתנאי מעבדה. ובהם נבחנו חוקרים ואנשי־מדע, כמו פרופסור שלמה רוטשילד, פסיכיאטר חוקר מבית־החולים הדסה בירושלים, שיצא עתה בדי־מוס; דוקטור יוחנן שוסברגר, חוקר, אס־טרו־פיסיקאי ופסיכיאטר המנהל את בית־החולים הממשלתי לחולי־נפש כפר־שאול; יושב־ראש האגודה לפארא־פסיכולוגיה דוקטור ברנט, ואחרים.

בין הניסויים שנערכו, נתבקשה נאווה לזהות חפצים עטופים בתוך קופסות וב־גדלים שונים. כל ניחושיה התאמתו, לפי עדותה.

מספרת נאווה: „היפנטו אותי והביאו לי קופסה, ובה חפץ שהיה עלי לזהות. מייד אמרתי שהקופסה הזו שייכת לדיר־יאסין (מה זה דיר־יאסין ובמה קשור שם זה — עלי להודות, בבורותי, שקודם לא ידע־תי). ראיתי דם, קרב, ובקופסה כפיס־עץ שניראה לי אידיוטי וחסר־משמעות. אחר המשכתי ואמרתי שאני רואה עוד שני אנשים המתגלים מתוך הקופסה, אחד בשם רובי, שהוא חבר־ילדות של בעל הקופסה ודובר השפה ההונגרית. שמו של האדם השני ששמו עלה לפני היה בובי, והוא דובר בולגרית ומתעסק ברוקחות."

כשניסו להסביר את פשר דבריה של נאווה, נתגלתה התמונה הבאה: „דיר־יאסין הוא שמו של המקום שבו שוכן היום בית־החולים כפר־שאול ודוקטור שוסברגר, שהיה בעל הקופסה שאותה הייי־תי צריכה לזהות, הוא המנהל את בית־החולים. כפיס־העץ התגלה כקלמר פעוט שאיתו שיחק בילדותו עם חבר בשם רו־בי, בהונגריה.

„בקשר לפרט השני, האדם ששמו בובי, ד"ר שוסברגר הביע ספקנות. אבל סיפרו לי שלפתע הוא לפת את ראשו ונזכר, ש־בובי זה האדם שנתן לו את קופסת־הפלס־טיק שבתוכה הושם הקלמר הפעוט, והוא הרוקח של בית־החולים ודובר בולגרית."

דוקטור שוסברגר ופרופסור רוטשילד אישרו את נכונותו של ניסוי זה, אם כי ד"ר שוסברגר הביע הסתייגות מעצם פירסומן של עובדות אלה, ואמר: „בניסויים אלה אנו נמצאים עדיין בשלב האגדות, ופירסומם לא יועיל לנו. תוצ־

קריאת הורוסקופ נחשבת בעיני נאווה כשלב קל של עבודתה, אחרי שהיא עובדת שעות ארוכות על פיענוח הורוסקופ, כשהיא שמה דגש על מצבו הבריאותי של המבקש.